בס"ד

יום א', ז' **בחשון** תש"ס (ד' באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב!

היום ל' בחשון, מתחילים בארץ ישראל להתפלל על הגשמים וכולם תפילה גו ב**ברכת השנים** שבתפילת שמונה-עשרה. ואומרים "ותן טל ומטר לברכה". מתחילת שמיני-עצרת ועד ל' חשון (שהם כ"ו ימים) עדיין אין אנו שואלים גשמים, אלא רק מזכירים את גבורות הגשמים בברכת "תחיית המתים" - "משיב הרוח ומוריד הגשם" - לרמז שבת להקדים ברוך הוא. והיום, כ"ו בחשון, אחרי שכפר הסופר להגיע האחרון של ישראל מסדרי הרמלים ענייר פרת", מתחילים עם לשאול "טוהר להתפלל ולבקש על הגשמים בקשון "ותן...". ובחוץ לארץ, שהגשם שם מרובים ואין צריכים מטר כל-כך, מתחילים בשאלת הגשמים 60 יום לאחר תקופת תשרי (השנה מתוקנת ל-4 תקופות: תשרי, טבת, ניסן, תמוז- על כך בעזרת ה' במועדך אחר...). מפני שמתחילים תקופות רק לפי שנות החמה, אין לשאלת הגשמים" בחוץ לארץ תאריך הקבוע בלוח שנינו, הנוגע על "חודשי הלבנה. אבל יש לה יום קבוע בלוח של הגשמים, ב-5 לדצמבר. ושואלים את הגשמים עד ערב פסח ועד בכלל, בין בארץ ישראל ובין בחו"ל.

וכאן אני מקום לספור את הגשמים ששמעתי מפי הרב ח"מ צרויבמן שליט"א ראש-ישיבת אור-עציון (בין ה'תר...). מספרים על אריה דולצ'ין, מי שהיה (גם בין ה'תר) ראש ישיבת היהודית לפני כ- 80-70 שנה. כל דולצ'ין היה יהודי קטן במוסקווה, הוא הלך בפעם (לפחות!) אחת סבו לתפילה (בסתר...?) ביום שמיני-עצרת, שבו אנו מתחילים להזכיר את גבורות הגשמים בתפילה, "משיב הרוח ומוריד הגשם". כשהיו בעיצומה של התפילה את הגשם, פנה אריה הקטן לסבו ושואל - מה אומרים עכשיו?" ומשיב לו סבו באהבה גדולה, "אנו מתפללים שיהיו גשמים השנה". אבל סבא" אומר אריה, כאשר הוא מצביע אל תוך לחלון לכיוון הכנסיה, "סבא, יורד גשם חלוש בחוץ!" "כן" עונה לו סבו, הפעם עם חיוך על פניו - "אך, כה לא! הגשם שלנו!"

ובהמשך המאבק את האתאיזם בארץ הקודש, נמצא שה' ום בשנת תרל"ט (1878-5639) ניסתה פתח-תקוה, אם המושבות בארץ, בידי קבוצת יהודים תרדים מירושלים. בגלל מחלת הקדחת מהביצות בסביבה והתנפלויות הבדוים השכנים, נאלצו לעקור את יהוד הסמוכה, ורק לאחר שיובשו הביצות, תורגש היישוב במקומו הנוכחי.

יום נעים!

וגשום!